

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

WILLIAM GOLDING

PIRAMIDA

Traducere: ALFRED NEAGU

 Grupul drago print Printed in Romania

fed print sa O societate Butan Gas

B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, București, ROMÂNIA

Telefon: 335.93.18, 335.97.47

Fax: 337.33.77

EDITURA ORIZONTURI

EDITURA SIRIUS

1

Era în toiul verii, dar ploaia răpăise întreaga zi și nu dădea semne că ar vrea să se oprească. Dacă ar fi să descriu cel mai bine vremea aş spune că era din aceea rezervată anume pentru sărbătorile bisericești. Rafalele neostoite smulgeau din copaci frunze verzi care ajungeau să plutească în băltoace. Din vreme în vreme se stîrnea cîte o pală de vînt afît de furios încît făcea copacii să geamă și să-și agite brațele a implorare, cu toate că-și aveau rădăcinile înfipte în pămînt de suficient timp ca să știe că n-are nici un rost. Se întunecă devreme – de fapt, lumina fusese săracă pe tot parcursul zilei, astfel că procesul se produse lent și imperceptibil. Dar cînd se încheie, dincolo de becurile de pe stradă întunericul deveni dens, străbătut doar de ploaia continuă. Cîntasem la pian, lovind clapele cu sălbăticie inutilă, pînă începuseră să-mi țiuie urechile; alesesem studiul în do minor de Chopin care, atunci cînd era interpretat de Moisevici, părea să exprime toată amploarea și forța iubirii mele, a pasiunii mele descreierate și fără speranță. Dar Imogen era logodită, punct.

Așa că m-am lungit pe pat, cu gîtul uscat iască, resemnat să-mi rabd suferința. Singurul lucru care mă smulgea cînd și cînd din adîncurile ei era zgomotul brusc al cîte unei rafale care arunca ploaia în fereastră ca pe niște pumni de pietricele. Optsprezece ani e o vîrstă numai bună pentru suferință. Ai toată puterea necesară să înduri și nici o modalitate de apărare. Dangătul din turnul bisericii vesti miezul nopții și, înainte de a douăsprezecea bătaie, cele trei lumini alb-gălbui din Piață se stinseră. În mintea mea, Imogen trecea peste coline în Lagonda ei verde, decapotabilă, cu pletele lungi, roșcate fluturînd și dezvelindu-i chipul. Era doar cu cinci ani mai mare decît mine. Trebuia să fi făcut ceva, însă acum era prea tîrziu. Fixam cu privirea tavanul invizibil, iar ea continua să se plimbe cu mașina; l-am văzut și pe el, atît de sigur pe sine, atît de vîrstnic, atît de uriaș ca proprietar al ziarului *Cronica de Stilbourne*, inatacabil. I-am auzit vocea ca de țințar și, pe neașteptate, îl lovi trăsnetul. Am văzut cum coboară din cer trăsnetul rămuros, apoi un norișor de fum și tipul a dispărut. Nu știu cum, Imogen și-a pierdut cunoștința. O purtam în brațe.

Am sărit brusc în capul oaselor, holbîndu-mă la fereastră cu bărbia sprijinită de tăblia de la căpățiul patului. Zgomotul fusese neașteptat de puternic, de ascuțit, o izbitură în fereastră de mai-mai s-o spargă, ca și cum cineva ar fi tras cu o pușcă cu aer comprimat. Prin minte îmi trecură gînduri doar pe jumătate conturate despre crengi rupte sau țigle smulse, dar știam că nu fusese nici una, nici alta. Pocnitura se repetă. M-am dat jos din pat la repezeală, cu pielea ca de găină datorită ciudățeniei zgomotului, m-am dus la fereastră și-am încercat

să văd ce se petrece în Piață. Am auzit o pocnitură aproape de obraz, așa că m-am ferit și-apoi m-am uitat din nou afară; chiar dincolo de balustrada care separa căsuța noastră de pavajul din jurul Pieței am zărit un chip alb, lucios. Am ridicat storul și imediat vîntul mi-a aruncat perdeaua de cinz în obraz.

– Oliver! Oliver!

Inima-mi tresări, însuflețită de o speranță nebunească, dar nu era vocea lui Imogen.

– Ce-i?

– Mai încet!

Silueta se aplecă lîngă poarta noastră, o deschise cu prudență, se fofilă pe poteca pietruită și se opri sub fereastra mea.

– Cine-i acolo?

– Eu sînt, Evie. Evie Babbacombe. Nu mă vezi?

– Ce...

– Nu trezi pe nimeni. Coboară cu grijă. Îmbracă-te. Ah, și te rog, grăbește-te. Sînt...

– Așteaptă o clipă.

M-am retras în cameră și-am început să cotrobăi după haine. De ani întregi o tot vedeam pe Evie, dar nu vorbisem cu ea niciodată. O văzusem plutind pe trotuar cu acel mers al ei unic: trupul neclintit, doar picioarele mișcîndu-se unul pe lîngă celălalt de la genunchi în jos. Știam că lucrează la doi pași, în vecini, ca recepționeră a doctorului Evans; știam că are plete negre, lungi și lucioase și o siluetă care schimba radical croiala rochiei din bumbac alb cu albastru, știam că e fiica crainicului din oraș și că locuiește într-una din cocioabele

dărăpănate din Cartierul Lumînărarilor. Dar, firește, nu vorbiserăm niciodată. Nu făcuserăm cunoștință. Evident.

M-am strecurat pe scări în jos în vârful picioarelor, evitînd a treia treaptă și auzind un sforăit slab din dormitorul părinților mei. Mi-am luat pelerina de ploaie de pe cîuierul din hol, după care am scos lanțul, am tras zăvorul și-am descuiat ușa de la intrare cu mare grijă, ca un hoț în fața unui seif. Evie stătea ghemuită de cealaltă parte a ușii.

– Ți-a trebuit o veșnicie!

Evie scotea printre dinți un sunet ciudat, oarecum melodios. Acum că eram la un pas de ea vedeam că are o eșarfă pe cap și că-și ține haina strîns pe lîngă trup cu ambele mîini.

– M-am zorit cît am putut. Ce vrei?

– Bobby Ewan e-n pădure cu mașina. Nu poate s-o miște din loc.

Toate presupunerile și așteptările nelămurite care-ar fi putut să-mi plutească în sînge se evaporară dintr-o dată. Bobby Ewan era fiul doctorului Ewan. Eram vecini și nu-mi plăcea de el. Îl invidiam pentru pensionul pe care-l urmasa, pentru viitoarea promovare la Cranwell și, cel mai tare, pentru motocicletă roșie.

– Tipul n-are nimic de-a face cu mine. De ce nu-l cheamă pe Henry Williams?

– O, Doamne.

Evie se încovoie nițel și se clătină, apropiindu-se mai tare de mine. Poate că dincolo de nori răsărise luna sau poate că norii înșiși răsăreau. Dar, în orice caz, nu mai era beznă deplină, ci o lumină foarte slabă, difuză, părăind să vină în

același timp din toate părțile sau să existe chiar în substanța intimă a aerului. În lumina asta puteam s-o văd mai bine. Avea obrazul foarte alb, gura și ochii ca trei prune negre, parțial acoperite de șuvițe de păr. Apa se prelinge peste ea, picura din ea. Smiorcăi, își încheștă degetele pe bicepsul meu, înclină capul și-l sprijini de pieptul meu.

– Mi s-a rupt și tocul. Tata o să...

Dădu capul pe spate cu o mișcare bruscă determinată de iminența unui strănut și-și cuprinse gura cu ambele palme. Se cutremură în tăcere. Scăpă un vînt.

– Pardon.

Cele două prune ale ochilor mă priviră pe deasupra palmelor încheștate peste gură. Din dosul palmelor se auzi un chicotit jenat.

– Zi, Evie, ce vrei să fac?

– Să-l ajuți să scoată mașina din iaz.

– Din iaz!

– Știi unde, drept înainte prin pădure, în vârful dealului – te rog, Olly! Nu trebuie să afle nimeni. Ar fi îngrozitor...

– Asta-l privește pe el și pe taică-său – caraghios fără minte!

Robert era cu trei luni mai mare decît mine, iar Evie cu trei luni mai mică.

– Olly, nu-nțelegi: nu-i mașina lui taică-său!

– Să-i fie învățatură de minte.

– O, Oliver, am crezut că ai să vrei!

Evie păși înainte, lipindu-se de mine. Îi simțeam sîinii apăsîndu-mi pieptul și, ca și cum ar fi putut să emane miresme după bunul plac, am surprins o undă de parfum care-mi tăie

respirația. Haina atârna lipită de ea, udă leoarcă, iar pe dedesubt nu mai avea mare lucru.

– Trebuie să fie aproape miezul nopții...

– Trecut de-acum.

Știu. Dacă află tata...

În ciuda aerului rece și umed al nopții, inima începu să-mi bubuie. Din proprie inițiativă, brațele-mi o cuprinseseră. Tremura fără încetare.

– Bine.

Ea-mi strânse brațele.

– O, Olly, ești într-adevăr un prieten de nădejde.

Pruna din partea de jos a feței se ridică în sus și-mi dăruie un țocăit rece. Apoi Evie mă împinse la o parte.

– Grăbește-te. Ai putea să mergi cu bicicleta.

– N-am far. O să alerg – și, Evie...

– Ce-i?

– Ce-ar fi dacă... vreau să zic, oare am putea...

Evie păru să încerce să-și îndrepte ținuta: ridică o mână ca și cum ar fi vrut să-și dea la o parte părul lipit de ploaie pe obraji.

– Om trăi și-om vedea, nu?

Și cu asta plecă, traversând Piața cu un mers împiedicat și chinându-se să inventeze povestea pe care s-o spună acasă.

M-am asigurat că am să pot intra înapoi în curte, am închis cu grijă poarta de fier și-am pornit tiptil. Ajuns la o distanță suficient de mare față de casă am luat-o la fugă pe lângă primărie, în josul Străzii Mari, către Podul Vechi. Rafalele păreau mai potolite, dar continua totuși să plouă vîrtos, așa că pe cînd am ajuns în dreptul atelierului auto al

lui Henry Williams, apa mi se prelingea de pe față pe gît. Cu toate că n-aveam nici un chef să-î ajut pe Robert Ewan, mă simțeam fericit și emoționat. Vedeam cu ochii minții nu pe Evie cea udă și înnoroită, cu chipul redus la trei prune pe un petic alb, ci pe Evie în rochie de vară, mergînd cu picioarele care, deși unii puteau să le considere prea scurte pentru frumusețea perfectă, atingeau totuși pămîntul și erau cît se poate de potrivite. Potrivite pentru ce? În cazul lui Evie, răspunsul părea evident. Ea era fenomenul nostru local și fiecă mascul pe o rază de mai mulți kilometri era conștient de existența ei. Poate că nu respirația precipitată a sexualității perpetuu trăite făcea ca buzele să-i fie mereu întredeschise și răsfrînte, ci nasul ei, cît se poate de neadecvat pentru respirație, însă perfect pentru a exprima insolența. Părul lung pîna la umeri plutea precum un nor în ritmul mersului – coapsele neclintite, picioarele mișcîndu-se doar de la genunchi în jos, trupul suplu, foarte feminin în uniforma de stradă – o rochie de bumbac, șosete albe și sandale. N-avusesem niciodată norocul să o studiez cu amănuntul în lumina zilei, dar privirile furișe pe care i le aruncasem în trecere îmi întipăriseră în minte și genele ei. Alergînd prin beznă și ploaie spre Podul Vechi, m-am trezit gîndindu-mă la niște pensule pentru pictat – nu instrumentele delicat netezite ale artiștilor, ci acelea din copilărie, frecate atît de tare în recipientul cu vopsea încît perii încîlciți ajung țepoși și stau în toate direcțiile. Am iuțit pasul cu gîndul la genele acelea întrezărite fugitiv – nu, la *aglomerația* aceea de mici pensule care fluturau atît de agreabil. Nici n-am băgat de seamă panta care ducea spre cocoașa Podului Vechi. Evie n-avea nimic

din frumusețea sacră a lui Imogen. Era lumească din cap pînă-n picioare.

Însă dealul abrupt care ducea spre pădure m-a determinat să încetinesc pasul pînă la ritmul de mers normal și să-mi vin în fire. În definitiv, nu trebuia să-l uit pe Bobby Ewan cu motocicletă lui roșie și cu școala lui renumită și cu superioritatea-i deliberată. Mai era și sergentul Babbacombe. Cînd mi-am adus aminte de sergent, am încremenit locului. Dacă ar fi știut că i-am sărutat fata – mă rog, fusesem sărutat de ea – după miezul nopții, probabil că mi-ar fi sucit gîtul. Sau, mai rău de-ațît, le-ar fi spus părinților mei. Cele două măsuri erau de calibru egal. Sergentul Babbacombe: îngrijitor la primărie, administrator al ecarisajului, om de ordine în biserică, crainicul orașului și deținător al altor slujbe rămase ca relicve ale obșteștei noastre istorii locale. Poate că sergentul Babbacombe stîrnea hazul în uniformă lui de crainic din secolul al optsprezecelea; dar, gîndindu-mă la el în postura de tată, îi vedeam mai degrabă pieptul imens, pumnii zdraveni și chipul sanguinolent cu ochi bulbucați belicos. Am strîns din ochi cu o strîmbătură, căci cîntăream pentru prima oară o întrebare veche de cînd lumea: cum e cu puțință ca, din asemenea tați, să se nască asemenea fiice?

O clipă mai tîrziu am simțit în nări acea undă neașteptată de parfum, de parcă Evie ar fi fost prezentă, și sergentul s-a topit din mintea mea. M-am grăbit pe povîrnișul dealului, cu pantalonii uzi leoarcă și lipiți de glezne, cu apa picurîndu-mi de pe păr în ochi. Însă ploaia și vîntul se mai potoliseră și, înainte să mă afund în tunelul de copaci, am văzut deasupra

lor un petic de cer senin pe unde încerca să răzbată luna. În vale, înapoia mea, orologiul bisericii bătea ora unu.

Pe cînd mă apropiam de spațiul deschis de lîngă iazul Piciorul Berbecului, se mai luminase un pic. Reușeam să disting forma automobilului cu două locuri pe malul cel mai depărtat de drum, dar înconjurat de apă. Robert Ewan apără din întunericul pădurii și ieși la drum, așteptîndu-mă.

– Tinere Olly?

Apropiindu-mă, mi-am dat seama că tremura și mai vîrtos decît Evie, dar făcea eforturi hotărîte de a ignora acest lucru. Era subțiratic și ciolănos, cu opt centimetri mai înalt decît mine, cu o claie de păr cînepiu și profilul aidoma Ducelui de Wellington. Se zgribulea într-un impermeabil de sub care se iveau doi genunchi albi, goi-goluți. De la genunchi în jos, pînă la glezne, avea o mulțime de vîntăi înnegrite, iar mai jos de vîntăi, șosete adunate în jurul gleznelor. Îi mai rămăsese doar un singur pantof.

– Da, eu sînt. Iisuse! Zi-i așa, ai comis-o în stil mare.

– Ce-ai ajuns așa tîrziu, pentru numele lui Dumnezeu? În fine, acum că ai ajuns, hai să trecem la treabă.

– Unde ți-i celălalt pantof? Și pantalonii?

– Înghițiți de ape, flăcău, replică Robert încercînd să pară nonșalant, dar contrazis de un clănțănit neașteptat din dinți. Scufundați fără urmă.

Cunosc mașina aia! E mașina lui Bounce*! Mașina domnișoarei Dawlish!

*Poreclă, aluzie la mersul personajului, *bounce* însemnînd a topăi. (n. trad.).

Robert întoarse spre ea profilul de duce.

– Asta n-are importanță. Hai să ne hotărîm ce-i de făcut.

– Dar cum...?

Robert făcu un pas și-și aplecă fața spre mine.

– Nu-i treaba ta. Dar dacă vrei să știi, o duceam pe tînăra noastră prietenă, domnișoara Babbacombe, la balul din Bumstead. Nu puteam s-o duc cu bicicleta pe vremea asta, nu? Așa că am împrumutat mașina lui Bounce pentru o oră-două. Nu cred că s-ar supăra, nu? Dar oricum, nu-i nevoie să-i spui.

Am înțeles că fiul doctorului Ewan nu putea s-o ducă la dans pe fiica sergentului Babbacombe în mașina tatălui său. Nici n-a fost nevoie să mă gîndesc. Era de la sine înțeles.

– Am priceput.

– Mulțumit?

Robert a rămas în mijlocul drumului, ținînd și tremurînd, cît timp mi-am scos pantofii și șosetele. Apa era foarte rece, dar puțin adîncă. Robert, fiind Robert, nu-și dăduse seama că există două modalități de a ieși dintr-un iaz și-și petrecuse timpul încercînd să împingă mașina cu spatele, în susul dealului, cînd cu jumătate din energia consumată astfel ar fi putut s-o împingă drept prin apă, pînă pe partea cealaltă. Am scos-o la drum și, cît timp m-am așezat pe pragul lateral ca să-mi încălț ciorapii și pantofii, Robert își făcu de lucru cu bujiile și se luptă cu schimbătorul de viteze.

Pe cînd îmi legam șireturile, renunțase; se ridică, stînd din profil între mine și lună.

– Degeaba, tinere Oliver. Va trebui să împingi.

– Cine? Eu? Dar de ce nu împingi chiar tu afurisenia asta?

– Flăcău, judecă un pic. Cineva trebuie să țină volanul. Tu nu șofezi, așa-i? În plus, ești mai solid ca mine.

– Măi, să fiu al naibii!

Totuși, avea dreptate. Deși Robert era mai înalt ca mine cu opt centimetri și se purta întotdeauna de parcă cei opt centimetri ar fi fost treizeci, eu eram de două ori mai solid decît el. Am simțit brusc cum mă îneacă mînia.

– Iisuse! Da' știu că te pricepi să dai din gură! După ce-ai băgat blestemata de mașină-n blestematul de iaz!

M-am sculat în picioare și mi-am zburlit părul cu mișcări violente.

– Calmează-te, făcu Robert. Dacă vrei să știi, nu eu conduceam.

– Atunci cum mama dracului...

– Vrei să stai aici toată noaptea? Mă rog... scosesem mașina de pe drum și trăsese sub copacul ăla pentru o porție de ghionți și gîdilituri. Ceea ce-mi amintește... stai așa o clipită.

Dădu fuga pe malul iazului, urcă panta ușoară în vîrful căreia era copacul cu pricina și veni cu brațele încărcate.

– Dușumeaua.

– Ce naiba?!

Deschise portiera mașini și începu să așeze scîndurile la locul lor. Trebăluind, mai spunea cîte ceva peste umăr, ca unei companii de soldați care trebuie bine dispuși ca să îndeplinească o operațiune grea, dar nu periculoasă.

– În mașinile astea nu-i prea mult loc. Tînăra noastră prietenă ședea pe locul din față, iar eu am scos scîndurile ca să pot sta pe jos. Te-ai prins? Doar că am luat-o la vale –